

Dossier: «Globalització econòmica: reconfiguració i reptes» coordinat per Carles Méndez Ortega i Albert Puig Gómez

MENYS GLOBALITZACIÓ, MENYS DESIGUALTAT?

Revisant el nexa entre desigualtat i globalització des d'una mirada sistèmic-estructural

Juan Carlos Palacios Cívico

Universitat de Barcelona

RESUM Malgrat la tendència decreixent observada en la desigualtat global, l'enfocament sistèmic-estructural ens permet interpretar conjuntament les millores dels guanyadors i les pèrdues dels perdedors de la globalització a partir, essencialment, d'una distribució asimètrica del poder. Aquest enfocament explica els canvis institucionals no com un procés evolutiu lineal o com una simple construcció ideològica, sinó com el resultat de la transformació de les condicions materials de producció. Una aproximació que ens ajuda a entendre algunes de les aparents contradiccions que estem presenciant actualment en matèria de comerç internacional o a comprendre per què, molt probablement, la reversió parcial de la globalització no condueix a una distribució de la renda menys desigual.

PARAULES CLAU desigualtat; globalització; capitalisme; enfocament sistèmic-estructural; poder

LESS GLOBALIZATION, LESS INEQUALITY?

Revisiting the nexus between inequality and globalization from a systemic-structural perspective

ABSTRACT *Despite the downward trend observed in global inequality, the systemic-structural approach provides a combined interpretation of the gains for globalization's winners and the losses for its losers, fundamentally as a result of an asymmetric distribution of power. This approach views institutional change not as a straightforward evolutionary process or a simple ideological construct, but as the outcome of shifts in the material conditions of production. Such a perspective helps to understand some of the apparent contradictions currently seen in international trade and explains why a partial reversal of globalization is unlikely to result in a less unequal distribution of income.*

KEYWORDS *inequality; globalization; capitalism; systemic-structural approach; power*

Introducció

La dinàmica de concentració de renda en els decils amb ingressos més grans, observada a partir de la dècada dels vuitanta (UNU-Wider, 2025; World Inequality Lab, 2025), i la creixent preocupació pels seus efectes econòmics, polítics i socials han situat l'estudi de la desigualtat en el centre del debat acadèmic i polític dels últims anys. El mateix FMI, en l'informe publicat per Ostry *et al.* (2014), reconeixia que l'elevada desigualtat representa un obstacle per al creixement econòmic, i rebutja amb això el *trade-off* entre eficiència i igualtat tradicionalment defensat pel pensament neoclàssic (Okun, 1975). Al seu torn, treballs com ara els de Wilkinson i Pickett (2010) vinculen la desigualtat amb una llarga llista de problemàtiques com són la pobresa, la menor esperança de vida, els problemes de salut mental, l'abandó escolar o les majors taxes d'homicidis i població emprisonada. En l'àmbit polític, cada vegada són més els autors que relacionen l'auge de l'extrema dreta i el deteriorament de les institucions democràtiques amb distribucions de la renda més desiguals (Bischi, Favaretto i Sanchez Carrera, 2022; Engler i Weisstanner, 2021; Bergh i Kärrnä, 2022).

L'interès creixent per la desigualtat ha revifat el debat sobre els seus determinants. És en el marc d'aquest debat en el qual el present article es proposa analitzar, des d'una perspectiva sistèmic-estructural, la relació entre desigualtat i globalització, la lògica que subjau als canvis que aquesta última està experimentant i com tals canvis poden afectar aquesta relació.

1. Com ha evolucionat la desigualtat en les últimes dècades?

Abans de respondre a aquesta pregunta, han de concretar-se algunes qüestions. En primer lloc, decidir quina dimensió i variable usarem en el mesurament de la desigualtat. A continuació, hem de decidir quin indicador o indicadors i base o bases de dades utilitzarem per operacionalitzar la variable triada. Podem estar interessats, per exemple, a calcular les diferències de renda acumulada pels diferents factors de producció (desigualtat funcional), països (desigualtat entre països), individus d'un mateix país (desigualtat dins dels països) o entre el conjunt d'individus del planeta, independentment del país en el qual visquin (desigualtat global). Així mateix, haurem de decidir si realitzem la comparació en termes absoluts o relatius. De fet, els anteriors indicadors haurien d'entendre's com a complementaris, atès que la seva interpretació conjunta ens ofereix una millor comprensió del fenomen a analitzar. En el nostre cas, per la seva rellevància en el debat sobre els efectes de la globalització, ens centrarem en la desigualtat global de la renda (d'ara endavant, desigualtat global).

Com que no existeix una enquesta única amb cobertura mundial, el mesurament de la desigualtat global presenta grans reptes, perquè les definicions i conceptes emprats no són homogenis entre les diferents fonts. Una de les recopilacions més rellevants és l'elaborada per la *World Income Inequality Database* (WIID). Aquesta base de dades proporciona informació sobre la renda disponible expressada en dòlars internacionals de 2017, ajustats mitjançant paritats de poder adquisitiu (PPP) per corregir les diferències en els nivells de preus entre països. Una segona base de dades, àmpliament utilitzada en la literatura, és la *World Inequality Database* (WID), desenvolupada per Thomas Piketty, Facundo Alvaredo i altres investigadors del World Inequality Lab. A diferència de la WIID, aquesta base de dades combina informació procedent d'enquestes de llars amb dades dels comptes nacionals i dels registres fiscals i administratius.¹ Finalment, Milanovic (2024) obté resultats comparables, encara que les seves estimacions es basen directament en les dades de les enquestes, sense recórrer a dades de comptes nacionals o de registres administratius i fiscals.

Encara que amb lleugeres diferències, els tres indicadors descrits mostren una tendència creixent de la desigualtat global fins a finals del segle xx i una tendència decreixent a partir d'aquest moment (Zito Guerreiro i Kapeller, 2025). En qualsevol cas, els diferents indicadors semblen avalar la tesi que, en major o menor grau, la desigualtat global estaria reduint-se des de principis de segle.

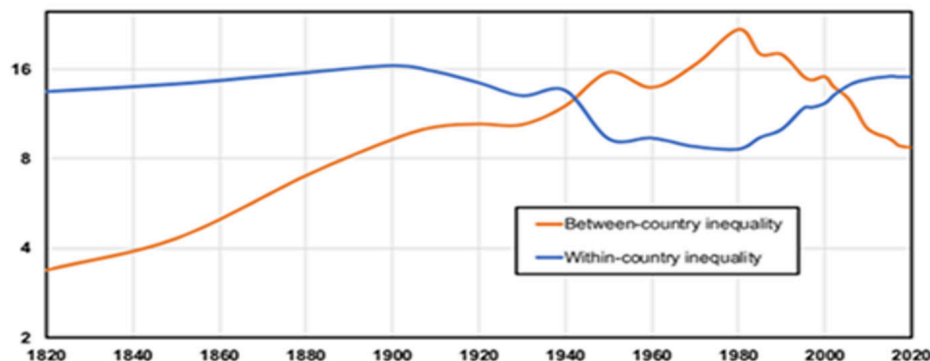
Si basem l'anàlisi en les dades de la WID, per la seva robustesa metodològica, i utilitzem índexs de Theil per analitzar quina ha estat la contribució dels dos components de la desigualtat global, tal com fan Chancel i Piketty (2021), observem que la seva reducció es deu principalment a la menor desigualtat entre països (*between-country inequality*) a

---

1. L'ús d'aquestes fonts addicionals té com a principal objectiu corregir el biaix habitual de les enquestes tradicionals, que tendeixen a infrarepresentar els ingressos dels individus amb rendes més altes.

partir de 1980, que coincideix amb un creixement de la desigualtat dins dels països (*within-country inequality*) però que resulta insuficient per compensar l'anterior tendència.

Figura 1. Components de la desigualtat global entre 1820 i 2020

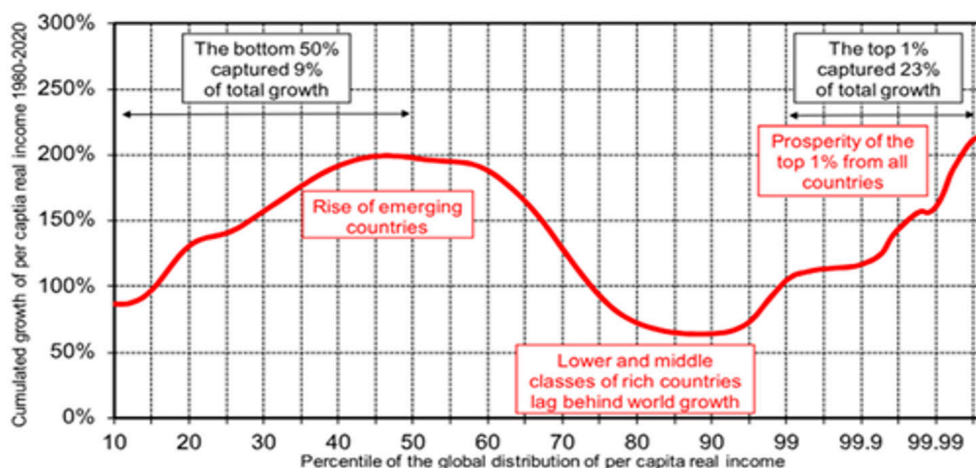
Font: Chancel i Piketty (2021)

Tots dos components es calculen a partir de la ràtio entre la renda acumulada pel 10 % de major renda i el 50 % de menor renda.

Les tendències desagregades permeten atribuir, principalment, la reducció de la desigualtat global al fort creixement de la Xina i l'Índia (Chancel i Piketty, 2021). Una conclusió de gran rellevància si, tal com apunten treballs com ara els d'Anand i Segal (2008), Gradín (2021) o Milanovic (2024), la contribució de la Xina a la reducció de la desigualtat global canviarà de signe aviat, la qual cosa incrementarà la desigualtat global una vegada les rendes del país excedeixin un determinat llindar.² La rellevància de la Xina en la reducció de la desigualtat global torna a fer-se palesa en les estimacions del *Global Inequality Project*, que situen l'actual Gini global en màxims històrics i amb una tendència estable, després d'excloure la Xina de l'anàlisi (Global Inequality Project, s.d.).

Un dels gràfics més coneguts en les anàlisis de l'impacte distributiu de la globalització és el desenvolupat per Lakner i Milanovic (2016), conegut com el «gràfic de l'elefant», en el qual representen el creixement de la renda de cada percentil global entre 1988 i 2008. L'actualització del «gràfic de l'elefant», realitzada per Chancel i Piketty (2021), mostra com les dinàmiques identificades per Lakner i Milanovic s'haurien mantingut estables per al període 1980-2020 (ver figura 2).

Figura 2. El «gràfic de l'elefant» de la desigualtat global. 1980-2020

Font: Chancel i Piketty (2021)

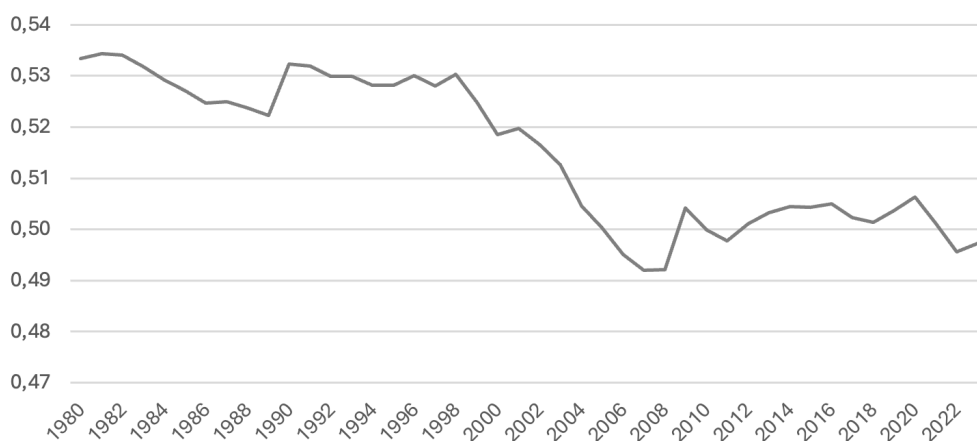
L'eix d'abscisses mostra el percentil de la distribució global de la renda real per càpita i l'eix d'ordenades el creixement acumulat de la renda real per càpita entre 1980 i 2020.

2. De fet, les dades basades en la WIID mostren que la contribució del creixement xinès va començar a ser negativa a partir de 2020 (Zito Guerreiro i Kapeller, 2025).

El «gràfic de l'elefant», en qualsevol de les seves versions, es presta a diferents interpretacions. La lectura més estesa en la literatura es refereix als treballadors de les economies emergents i a l'1 % més ric de la població mundial com «els guanyadors de la globalització»; de manera que el benefici més gran dels individus més rics del planeta semblaria compensar-se (i justificar-se) amb la millora de la renda i les condicions de vida de milers de milions de treballadors d'economies en desenvolupament. Una segona lectura, que també es reflecteix en la figura 2, matisa la conclusió anterior en comparar el percentatge del creixement de la renda acumulat pels percentils més rics i el 50 % més pobre de la població mundial, la qual cosa mostra un fort desequilibri en els guanys de cada grup quan aquests es mesuren en termes absoluts. Finalment, una tercera lectura, més pròpia d'una anàlisi sistèmica-estructural com la que es proposa, interpreta conjuntament les millores dels guanyadors i les pèrdues dels perdedors i deixa d'entendre-les com a fets aïllats units únicament per un determinant comú: la globalització. Segons aquesta interpretació, que l'1 % més ric s'apropiés del 23 % del creixement econòmic del període va requerir intensos processos de liberalització comercial i financera i una deslocalització productiva que permetés l'abaratiment dels costos salarials, per la substitució directa de treballadors o per la pèrdua de poder de negociació dels sindicats en un context més liberalitzat. En conseqüència, la desigualtat que mostra el «gràfic de l'elefant» no ha d'entendre's únicament en termes de renda, sinó, sobretot, en termes de poder: agents amb poder i prou influència per impulsar aquells canvis institucionals i reguladors que són favorables als seus interessos enfront d'agents sense cap (o escàs) poder que resulten guanyadors o perdedors col·laterals d'aquest procés.

Aquesta tercera interpretació resulta encara més convincent quan observem quin ha estat la tendència de les distribucions factorials durant les últimes dècades. La figura 3 mostra com ha evolucionat –en mitjana i en l'àmbit mundial– la participació en la renda nacional del factor treball, a partir de dades de la *Penn World Table* (Feenstra *et al.*, 2015).³

Figura 3. Participació global del factor treball en la renda nacional

Font: elaboració pròpia a partir de dades de la *Penn World Table*

Tal com pot observar-se en la figura, en mitjana, la participació del factor treball es va contraure de forma sostinguda des de finals dels noranta fins a la crisi financera de 2008, que coincideix amb un període d'intensa globalització de l'economia mundial. De fet, en 91 dels 138 països per als quals es disposa de dades, la participació del factor treball era menor el 2023 que el 1980, la qual cosa descriu un procés de redistribució factorial de la renda en la majoria dels països durant el període analitzat (Feenstra *et al.*, 2015).

3. En aquesta base de dades, la participació del treball incorpora el treball per compte propi.

2. Per què adoptar un enfocament sistèmic-estructural en l'anàlisi del nexa globalització-desigualtat?

El moment actual, en el qual les narratives i mesures de liberalització comercial semblen estar experimentant un gir substancial, almenys per part de l'Administració Trump, resulta especialment oportú per reexaminar el vincle entre la globalització i l'augment de la desigualtat. L'enfocament sistèmic-estructural, adoptat prèviament per autors marxistes com ara Wallerstein, Arrighi, Amin, Frank o Harvey, ens ofereix una lectura alternativa que situa tots dos fenòmens dins una lògica sistèmica, qüestiona la interpretació dominant, que concep la globalització com un determinant exogen i lineal de l'augment de la desigualtat de renda dins els països (Lundberg i Squire, 1999; Bergh i Nilsson, 2010; Bourguignon, 2015; Helpman 2016) i ens permet entendre millor algunes de les actuals dinàmiques econòmiques i polítiques.

Així mateix, el materialisme històric,⁴ com a mètode d'anàlisi, ens ajuda a entendre que els canvis institucionals –com el que va representar en el seu moment la globalització o representa actualment la seva reversió parcial– no poden explicar-se, únicament, com un procés evolutiu lineal o com una simple construcció ideològica, sinó que, en gran mesura, són el resultat de la transformació de les condicions materials de producció i de la lluita de classes que d'aquestes se'n deriven (Marx, 1980). Des d'aquesta òptica, la globalització passa a explicar-se com un arranament institucional històricament contingent, inscrit en una superestructura endògena i dinàmica, la funció principal de la qual és la de garantir la valorització del capital sota condicions materials específiques. Una concepció que desborda les explicacions basades en els principis normatius universals, com ara el lliure comerç o l'obertura econòmica, i que ens ajuda a entendre el canvi institucional com una resposta adaptativa a les condicions de producció i a les relacions de poder vigents a cada moment històric.

La falta de reconeixement d'aquesta plasticitat institucional és la que ens porta a interpretar com a incoherents o contradictoris fenòmens com ara el recent gir proteccionista de la política comercial estatunidenca o que el desarmament aranzelari visqués durant dècades amb subvencions milionàries dels països rics a determinades activitats, com per exemple l'agricultura. Per expressar-ho en termes més concrets, mentre que el capital estatunidenc i occidental va mantenir una posició hegemònica en els àmbits industrial, financer i tecnològic, el lliure comerç i la globalització van facilitar l'expansió dels mercats, la reducció de costos i la col·locació d'excedents de capital, promoguts com a valors universals dins del discurs dominant. No obstant això, l'ascens de la Xina –recolzat en un Estat fort i planificador, amb menors costos relatius i una capacitat tecnològica creixent– va alterar aquesta correlació de forces i va obligar a replantejar l'anterior engranatge institucional, donant lloc a guerres comercials i a un control estratègic més gran de les tecnologies i els recursos clau.

En suma, més que com una «traïció» als principis del lliure mercat, l'actual gir proteccionista pot explicar-se com una adaptació coherent a les noves condicions materials. Un procés adaptatiu que s'entén millor en recordar que la valorització del capital no sols precisa de determinades relacions verticals de classe –basades en l'explotació–, sinó d'una posició dominant dins les relacions horitzontals entre capitals en competència (Mau, 2025). Per tant, que la globalització comercial hagi estat funcional a l'expansió del capital dominant (i a la seva valorització) en una etapa concreta no implica que ho continuï sent indefinidament sota la mateixa forma institucional.

Pel que respecta a la relació entre globalització i desigualtat, assumir que la mutació institucional depèn de les necessitats de valorització del capital implica que aquesta relació no pugui ser descrita com a lineal, unívoca o unidireccional –tal com assumeix la literatura empírica que ha tractat la qüestió–, sinó com un procés de retroalimentació, dominat pel capital i orientat a garantir les condicions –objectives i subjectives– de la seva pròpia reproducció ampliada. Referent a això, és important subratllar que la desigualtat no deriva únicament d'una distribució asimètrica del poder, sinó que aprofundeix i reproduceix el mateix desequilibri que la possibilita. Per aquest motiu, és esperable que el mateix augment de la desigualtat acabi propiciant transformacions institucionals que reproduïen, legitimin i consolidin aquest augment, i converteixin el canvi institucional en causa i conseqüència, tant de la desigualtat com d'altres canvis institucionals que participen en la seva determinació. A tall d'exemple, podem pensar en la capacitat de *lobby* de les grans empreses multinacionals o en l'efecte que el discurs meritocràtic, l'atomització o precarització laboral (mitjançant figures com la dels falsos autònoms), l'afebliment dels sindicats, la concentració i centralització del capital en els mitjans

4. El materialisme històric és un enfocament teòric, desenvolupat principalment per Karl Marx i Friedrich Engels, que sosté que l'evolució històrica de les societats està determinada fonamentalment per les condicions materials de producció (Harnecker, 1984).

de comunicació (tradicionals i de nou encuny) o les narratives entorn de l'emprenedoria poden acabar tenint en la consciència de classe dels treballadors o en l'acceptació social de la desigualtat.

Conclusions

Acceptar el caràcter estructural, bilateral i dinàmic de la relació ens permet avaluar críticament les expectatives que una eventual reversió –total o parcial– del procés globalitzador acabi contribuint a una reducció de la desigualtat. Per contra, és esperable que els nous arranjaments institucionals –encara que impliquin majors restriccions al comerç internacional– continuïn aprofundint les dinàmiques de concentració de renda i poder, tant dins dels països com entre països, en un context en el qual emergeixen noves (i agressives) formes d'imperialisme, pràctiques i discursos antidemocràtics, i en el qual la liberalització financera, la mobilitat internacional del capital i el control de les tecnologies i els recursos fonamentals romanen en gran manera intactes.

En línia amb l'exposat en l'article, cal assenyalar que la deterioració de les institucions democràtiques, que recullen ja múltiples indicadors (Angiolillo *et al.*, 2025), no solament pot ser parcialment causat per l'avenç de la institucionalitat capitalista i els seus impactes distributius, sinó que aquesta deterioració pot acabar sent funcional al mateix augment de la desigualtat i a l'apropiació d'un percentatge més elevat de renda per part del factor capital o dels decils més rics de la societat. Novament, el caràcter bilateral i estructural d'aquesta relació ens ajuda a entendre l'aparent paradoxa que en un moment històric en el qual el capitalisme mostra els majors símptomes d'insostenibilitat social, econòmica i mediambiental, vegem com, lluny de corregir-se tals desequilibris, sorgeixen intents per accelerar i intensificar l'acumulació de capital, el que redueix encara més el paper de l'Estat i accentua dinàmiques que posen en perill les mateixes institucions democràtiques i els equilibris socials i mediambientals. Un dels autors que millor va anticipar aquesta idea va ser Karl Polanyi a *La Gran Transformació* (Polanyi, 2016). Segons l'autor hongarès, les dislocacions socials profundes, derivades de la imposició (utòpica) del mercat autoregulat, van acabar destruint les bases democràtiques de la societat de principis del segle xx i propiciant l'aparició de respostes autoritàries durant el període d'entreguerres.

L'adopció d'un enfocament sistèmic-estructural implica que qualsevol resposta institucional a l'augment de la desigualtat hagi de confrontar la dinàmica d'acumulació capitalista i la seva dimensió superestructural, i no limitar-se a factors conjunturals o a la recuperació acrítica (i descontextualitzada) de polítiques i institucions del passat. Si bé determinats episodis històrics –com ara la Gran Depressió o la Segona Guerra Mundial– van aplanar el camí per a nous consensos i reduccions substancials dels nivells de desigualtat, aquests van estar associats a correlacions de forces excepcionals, difícilment reproduïbles en el context actual. En síntesi, només si retornem la lluita de classes al centre del debat i entenem les institucions que incideixen en la distribució de la renda com una xarxa interconnectada i històricament determinada, podrem alterar de manera efectiva les tendències distributives vigents i mitigar les seves conseqüències polítiques i socials.

Referències bibliogràfiques

ANAND, Sudhir; SEGAL, Paul (2008). «What Do We Know about Global Income Inequality?». *Journal of Economic Literature*, vol. 46, núm. 1, pàg. 57-94. DOI: <https://doi.org/10.1257/jel.46.1.57>. [Data de consulta: 1 de febrer de 2026].

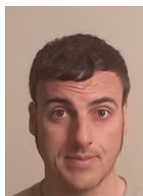
ANGIOLILLO, Fabio; GOOD GOD, Ana; LINDBERG, Staffan I. (2025). *Democracy Report 2025: 25 Years of Autocratization – Democracy Trumped?* (en línia). Disponible a: https://www.v-dem.net/documents/60/V-dem-dr__2025_lowres.pdf. University of Gothenburg: V-Dem Institute.

BERGH, Andreas; KÄRNÄ, Anders (2022). «Explaining the rise of populism in European democracies 1980–2018: The role of labor market institutions and inequality». *Social Science Quarterly*, vol. 103, núm. 7, pàg. 1719-1731. DOI: <https://doi.org/10.1111/ssqu.13227>

BERGH, Andreas; NILSSON, Therese (2010). «Do liberalization and globalization increase income inequality?». *European Journal of Political Economy*, vol. 26, núm. 4, pàg. 488-505. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.ejpoleco.2010.03.002>

- BISCHI, Gian Italo; FAVARETTO, Federico; SANCHEZ CARRERA, Edgar J. (2022). «Long-term causes of populism». *Journal of Economic Interaction and Coordination*, vol. 17, pàg. 349-377. DOI: <https://doi.org/10.1007/s11403-020-00300-7>. [Data de consulta: 1 de febrer de 2026].
- BOURGUIGNON, François (2015). *The Globalization of Inequality* (en línia). Princeton University Press. DOI: <https://doi.org/10.1515/9781400865659>
- CHANCEL, Lucas; PIKETTY, Thomas (2021). «Global Income Inequality, 1820-2020: The Persistence and Mutation of Extreme Inequality». *Journal of European Economic Association*, vol. 19, núm. 6, pàg. 3025-3062. DOI: <https://doi.org/10.1093/jeea/jvab047>. [Data de consulta: 1 de febrer de 2026].
- ENGLER, Sarah; WEISSTANNER, David (2021). «The threat of social decline: income inequality and radical right support». *Journal of European Public Policy*, vol. 28, núm. 2, pàg. 153-173. DOI: <https://doi.org/10.1080/13501763.2020.1733636>. [Data de consulta: 1 de febrer de 2026].
- FEENSTRA, Robert C.; INKLAAR, Robert; TIMMER, Marcel P. (2015). «The Next Generation of the Penn World Table». *American Economic Review*, vol. 105, núm. 10, pàg. 3150-3182. DOI: <https://doi.org/10.1257/aer.20130954>. [Data de consulta: 1 de febrer de 2026].
- GLOBAL INEQUALITY PROJECT (s.d.). Pàgina web (en línia). Disponible a: <https://globalinequality.org/>. [Data de consulta: 1 de febrer de 2026].
- GRADÍN, Carlos (2021). «Trends in global inequality using a new integrated dataset». *WIDER Working Paper 2021/61*. Hèlsinki: UNU-WIDER. DOI: <https://doi.org/10.35188/UNU-WIDER/2021/999-0>. [Data de consulta: 1 de febrer de 2026].
- HARNECKER, Marta (1984). *Los conceptos elementales del materialismo histórico* (en línia). Disponible a: https://www.proletarios.org/books/Harnecker-Conceptos_elementales_del_materialismo_historico.pdf. Segle XXI Editores.
- HELPMAN, Elhanan (2016). Globalization and Wage Inequality. *NBER Working Paper*, Núm. 22944, pàg. 1-49. DOI: <https://doi.org/10.3386/w22944>
- LAKNER, Christoph; MILANOVIC, Branko (2016). «Global Income Distribution: From the Fall of the Berlin Wall to the Great Recession». *World Bank Economic Review*, vol. 30, núm. 2, pàg. 203-232. DOI: <https://doi.org/10.1093/wber/lhv039>
- LUNDBERG, Mattias; SQUIRE, Lyn (1999). *Growth and Inequality: Extracting the Lessons for Policy-makers*. World Bank, Washington.
- MAU, Søren. (2025). *Coacció Muda*. Manifest Llibres.
- MARX, Karl (1980). *Contribución a la crítica de la economía política* (en línia). Disponible a: https://proletarios.org/books/Marx-Contribucion_a_la_critica.pdf. Siglo XXI Editores (treball original publicat el 1859).
- MILANOVIC, Branko (2024). «The three eras of global inequality, 1820-2020 with the focus on the past thirty years». *World Development*, vol. 177. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.worlddev.2023.106516>. [Data de consulta: 1 de febrer de 2026].
- OKUN, Arthur M. (1975). *Equality and Efficiency, the Big Tradeoff*. Washington, D. C.: The Brookings Institution.
- OSTRY, Jonathan Davis; BERG, Andrew; TSANGARIDES, Charalambos G. (2014). «Redistribution, Inequality, and Growth». *IMF Staff Discussion Note*, febrer, SDN/14/02. DOI: <https://doi.org/10.5089/9781484352076.006>
- POLANYI, Karl (2016). *La Gran Transformación* (en línia). Disponible a: https://traficantes.net/sites/default/files/Polanyi,_Karl_-_La_gran_transformacion.pdf. Virus Editorial (treball original publicat en 1944).
- UNU-WIDER. (2025). «World Income Inequality Database (WIID) (Version 29 April 2025)» (en línia). *UNU-WIDER*. DOI: <https://doi.org/10.35188/UNU-WIDER/WIID-290425>. [Data de consulta: 1 de febrer de 2026].
- WILKINSON, Richard; PICKETT, Kate (2010). *The Spirit Level: Why Equality is Better for Everyone*. Londres: Penguin.
- WORLD INEQUALITY LAB (2025). World Inequality Database (WID) [en línia]. Disponible a: <https://wid.world/>
- ZITO GUERREIRO, Arthur; KAPELLER, Jakob (2025). «The global perspective on income inequality». A: Christopher Wimmer i Tobias Rieder. *Global Inequality. Rethinking Sociology in the 21st Century*. Studies in Critical Social Sciences. DOI: https://doi.org/10.1163/9789004733626_004. Brill.

Citació recomanada: PALACIOS CÍVICO, Juan Carlos. «Revisant el nexa entre desigualtat i globalització des d'una mirada sistèmic-estructural». *Oikonomics* [en línia]. Maig 2026, núm. 26. ISSN 2330-9546. DOI: <https://doi.org/10.7238/o.n26.2603>

Juan Carlos Palacios Cívico

jcpalacios@ub.edu

Universitat de Barcelona

Professor agregat del Departament d'Història Econòmica, Institucions, Política i Economia Mundial de la Universitat de Barcelona. Doctor en economia per la mateixa universitat. És membre del Grup d'Investigació Consolidat (SGR-1145 2017-2021) Copolis «Benestar, Comunitat i Control Social» adscrit a la Universitat de Barcelona. Les seves línies de treball i investigació són: desigualtat econòmica i social, desenvolupament, creixement econòmic, cooperació al desenvolupament, economia cubana, neoliberalisme i democràcia. Diversos dels seus articles han estat publicats en revistes acadèmiques JCR com ara *Growth and Change*, *Third World Quarterly*, *International Journal of Human Rights* o *Review of Radical Political Economics*. En relació amb les seves àrees d'especialització, ha participat en el Programa d'Intercanvi d'Experts Cuba-Unió Europea, finançat per la Comissió Europea, i ha col·laborat en diverses ocasions amb la Secretaria General Iberoamericana.

Els textos publicats en aquesta revista estan subjectes –llevat que s'indiqui el contrari– a una llicència de Reconeixement 4.0 Internacional de Creative Commons. Podeu copiar-los, distribuir-los, comunicar-los públicament i fer-ne obres derivades sempre que reconegueu els crèdits de les obres (autoria, nom de la revista, institució editora) de la manera especificada pels autors o per la revista. La llicència completa es pot consultar a <https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/deed.ca>.

ODS

